

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 9. december 2018

Kirkedag: 2.s.i advent/A

Tekst: Es 11,1-10; Rom 15,4-7; Luk 21,25-36

Salmer:

SK: 87 * 77 * 270 * 274 * 275,5 * 279

LL: 87 * 447 * 270 * 274 * 279

Når det giver et enkelt ring fra mobilen, og det er en sms fra konen, hvori der står: Kommer hjem nu. Er det så en trussel, en advarsel eller en forventnings glæde? Skal man frygte eller glæde sig?

Dette lille eksempel til anskuelse af temaet i gudstjenesten. Temaet om Jesu komme. Det er det samme tema, som kirkeåret slutter med, så det er ikke så længe siden, vi hørte om det. Jeg har dog i dag valgt, at lægge trykket på en anden vinkel end for godt en måned siden, hvor hovedtemaet netop var på Jesus som dommer og konge. I dag har jeg valgt i salmer og prædiken at lægge vægten på forløsningen, uden at vi helt kan komme uden om begge perspektiver, nemlig at glædes eller frygte mødet med Jesus, lige som mit eksempel i indledningen jo også afspejlede, at jeg kunne have grund til glæde eller til frygt for at min kone kommer hjem.

I middelalderen var Jesu genkomst for at dømme levende og døde, som det hedder i trosbekendelsen, langt mere et tema i kirkens forkyndelse, end tilfældet er i dag. Regnskabstimen, dommedag, Herrens dag er termerne for dette tema. Det fyldte så meget, at man næsten kan få det indtryk, at de dengang, i stedet for at forkynde Guds kærlighed, så forkyndte de Guds vrede, og mennesker blev på det nærmeste truet ind i

Himmelen. Forstået således, at mennesker søgte ikke så meget Gud i glæde over Hans kærlighed, som i frygt over Hans vrede.

Siden middelalderen er Jesu komme tonet lidt ned. Der har været nogle perioder af kortere varighed, der har været nogle bevægelser i kirkelivet, der har betonet dette i en kortere tid, og der har været nogle enkeltstående begivenheder, hvor Jesu komme, og dermed verdens undergang, har været temaet. Men ellers går det mere og mere i retning af, at Guds vrede forties i forkyndelsen. Mennesker skal ikke gøres bange for Gud.

Fælles for megen af den tidligere forkyndelse af Jesu komme og verdens undergang har været, at store begivenheder, f.eks. i naturen/klimaet blev set som forløbere for verdensdommens komme. Nye himmelfænomener kunne tolkes som advarsler om, at nu var der ved at ske noget, helt i tråd med, hvad Jesus selv er inde på i dagens ord til os. Forandringer i det normale og hændelser i det overdrevent usædvanlige blev ofte tolket som guddommelig indgriben og advarsel. Det er totalt ude i nutidens syn på verden og dens beståen eller undergang. Der er ingen, jeg kender i hvert tilfælde ikke til det, ingen, der tolker klimakrisen som en guddommelig advarsel. Det tager menneskeheden helt og holdent på sig selv og vor levevis. Det er vor skyld og vort ansvar. Det har intet med Gud at gøre. Men har klimakrisen ligefrem endetidsperspektiver? Ja, nogle bruger nærmest ord og begreber herom, så man skulle tro det. Skulle der komme en tredje verdenskrig, tror jeg heller ikke der vil være mange, der vil tolke det som et guddommeligt indgreb. Det vil også være en eller andens skyld. Hvis vi overhovedet vil tale om Gud i den sammenhæng, så vil det sandsynligvis være i den betydning, at vi vil bebrejde Gud, at Han ikke afværger den. For hvis Gud er god, så... Men det er en helt anden snak. Men, når vi ikke kæder noget guddommeligt sammen med store og verdensomvæltende begivenheder i dag,

så kan det skyldes, at vi enten ikke tror, at denne verden har en udløbsdato, at vi ved, at sådanne ting kan ske uden endetidsperspektiv, eller, at vi ganske enkelt ikke længere regner med Gud. Jeg synes, at det sidste er det værste.

Jesus taler om, at Herrens dag, Dommens dag – eller rettere forløsningens dag vil indtræffe. Himmelfald og jord vil forgå! Jesus vil komme igen. Og mennesker vil frygte denne dag med skræk og rædsel, hvilket kun tager til i takt med, at angst og rådvildhed over havets og brændingens brusen rammer verden, og himlens kræfter rystes. Og da skal Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed. Den dag vil komme over alle dem, der bor ud over hele jorden. Skal vi frygte det møde eller kan vi glæde os til det?

Jeg tror, at forskellen på glæde og frygt ligger i Jesu sidste ord: ”Våg altid, og bed om, at I må få styrke til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.” Forskellen er, om vi sætter vores tillid til Jesus, til Menneskesønnen, eller ej. Forskellen er, om vi frygter ham som dommer eller glæder os over ham som frelser, der vil forløse skabningen fra det syndens og ondskabens greb, som lammer og hæmmer livet i tro, håb og kærlighed; det egoismens og begærets greb, som får os til at fokusere på os selv og egne behov og tro, at vi er verdens centrum og, hvor vores medmennesker er midler til vor tilfredsstillelse. Deri ser vi ikke, at vore medmennesker bør være vort mål for vore kærlighedsgerninger, og at det frygtløse og frie liv kun kan leves netop i troens uvished, håbets glæde og forventning og kærlighedens betingelsesløse og uforbeholdne bundethed til Gud og næsten. Dette syndens og ondskabens, begærets og egoismens greb sætter sig spor i vores dagligdag, selv i noget så simpelt, som det, at vore sygeplejerske nu må anonymiseres og kun bære fornavnet på deres navneskilte af frygt for chikanerier fra patienter og

pårørende, der ikke får det, som de vil have det, når de indlægges på sygehuset, fejlagtigt i den tro, at det er et 5-stjernet hotel og sygeplejerskerne er slaver til betjening af Djævelen og alt hans uvæsen. Men der kommer en dag, da der er en forløsning fra dette. Og den dag er forbundet med Dommerens og Frelserens komme. Hvem venter vi i frygt eller glæde?

Forskellen er, hvem vi ser komme. Forskellen er, hvem vi tyer til i erkendelse af skyld og magtesløshed? Forskellen er, om vi ser det guddommelige i livet eller er vore egne guder i døden. Forskellen er, tydeliggjort for os her i adventstiden, hvad vi ser i krybben, hvem vi ser i krybben i Betlehem? Ser vi Menneskesønnen og Himmelherskeren i barnet i krybben?

Når dette tema også presser sig på her i adventstiden, skyldes det, at kirkens forventning med Menneskesønnens komme ikke kun skal rettes mod Betlehemsbarnet, som er kommet, men mod Menneskesønnen, som skal komme. Tingene hænger sammen, fordi Betlehemsbarnet ikke kom blot for at være indholdet i en fest, hyldet i romantik og vi-skal-være-søde-ved-hinanden-i-julen-stemning. Jesus kom for at lære os ikke kun at frygte Guds vrede, men også glædes over Hans kærlighed, at vi må se, at i Jesus har vi hjemme i Himlen; dér er vort hjerte, dér er vor skat, som det hedder i næste salme. Fordi, dér er vi elsket. Hvis ikke det var, fordi Gud elsker os og vil os, så var frelsen os overflødig. Barnet i Betlehem kom som førstegrøden af Guds rige, og det rige skal en dag udfoldes i al sin magt og væld og herlighed, og profetens ord skal opfyldes:

På den dag skal Isaajs rodkud stå som et banner for folkeslagene; til ham skal folkene søge, og hans bolig skal være herlighed.

Dét budskab kan enhver Jesus-troende tage til sig som profetien om, at i Jesus skal Frelsen opfyldes til Guds ære og menneskers liv, glæde og fred med Gud, sig selv og hele skaberværket.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.